

Dag 305 – maandag 28 oktober

Na een slapeloze nacht (dank u jetlag...) en enkele weken niet naar Brussel te moeten gaan, is het vandaag weer zover. En Lagun mag ook mee.

Ik zal al gauw merken dat het even geleden is dat we getraind hebben, of überhaupt iets samen hebben gedaan... bovendien is het ook "zottekindjesweer" zoals mijn oma het noemt wanneer er veel wind zit. En Lagun doet die naam eer aan. Tot overmaat van ramp heeft de trein dan ook nog eens twintig minuten vertraging en mogen we dus langer van het overvolle openbaar vervoer genieten deze ochtend.

Ondanks alles komen we wel droog en in één stuk toe op het werk. Het wordt een typisch inloopdagje na de vakantie maar omdat het nu herfstvakantie is, zien we weinig beweging op onze verdieping. Dan maar even dag gaan zeggen op de andere etages. Wat me vandaag echter opvalt, is dat Lagun weinig geïnteresseerd is in de mensen wanneer we in een ander bureau komen. Het is pas wanneer we bezoek krijgen in ons eigen bureau dat hij uit de bol gaat. Tja, hoe gaat dat ook weer met de rich and famous: die laten het volk naar zich komen zeker in plaats van zelf naar het volk te gaan? ;-)

Ook op de terugweg hebben we prijs vandaag: twintig minuten vertraging. Zou ons traject verlengd zijn misschien?

Lagun ziet er de fun niet van in alleszins. Hij mist zijn vriendjes thuis denk ik en het wordt een rusteloze rit met veel gejammer en gewroet.

Dag 306 – dinsdag 29 oktober

Joepie: thuis werken vandaag. Bij mijn lievelingetjes.

Mijn stoute lievelingetjes... want net wanneer ik mezelf een grogje prepareer met een stukje heerlijke Toblerone, dat op de salontafel deponer en dan nog snel even naar de keuken ga voor een lepel, komt de dief boven in mijn andere chocolaatje. Ik twijfel even bij het zien van mijn lege schotelletje: heb ik dat stukje Toblerone nu al opgegeten? Tot ik ons bruintje zie liggen smikkelen aan de deur. Potverdorie! Gelukkig is het een beetje een vieze eter en wil hij eerst alles toch eens goed bestuderen voordat hij het binnen slikt. Ik kan de grootste brok nog uit zijn snoet vissen en voorkomen dat hij zijn buit helemaal verorbert.

Maar ook lieve lievelingetjes...

Ik merk dat Lagun nu vaker komt knuffelen sinds de vakantie. Mmmmmm!

Dag 307 – woensdag 30 oktober

Vandaag is het D-Day voor Canisha: de assessoren komen naar het centrum om te bekijken of we kunnen geaccrediteerd worden!

Mijn aanwezigheid werd gevraagd als gastgezin en als PR-verantwoordelijke. Ik kan helaas geen verlof krijgen voor vandaag dus ga ik maar ter plaatse in het centrum gaan werken. De assessoren kunnen me dan spreken wanneer ze willen.

Lagun en ik staan net buiten wanneer Joop van Hulphond Nederland en Jenny van Hearing Dogs Engeland arriveren. Zo zien ze meteen Lagun's doldwaze kant want op het graspleintje voor het centrum is hij absoluut niet te houden: hij moet en zal naar binnen want daar verwacht hij al zijn vriendjes te zien! De assessoren schieten beiden gelukkig in de lach wanneer ze me achter de enthousiasteling zien hangen. Eindelijk wordt dat cliché van 'een hulphond ziet er altijd zo droevig uit' doorbroken! A happy little chap noemen ze hem. En het gesprek komt meteen gemoedelijk op gang.

Lagun, Mauro en Xantoes mogen Jenny en Joop vervolgens een demonstratie geven van hun puppykunnen – of is het niet-kunnen in Lagun's geval vandaag? Niks lijkt echt te lukken tijdens deze demo. Naar goede traditie mogen de honden aan het begin van de training even zonder leiband en zonder vestje spelen met elkaar. De bedoeling is dat we elk onze eigen hond bij ons roepen, doen voor zitten en de leiband en het jasje opnieuw aandoen op teken van de trainer. Xantoes, onze jongste parel, wijkt sowieso nooit ver van Sabine. Lagun en Mauro... dat is een heel ander verhaal vandaag. Die hebben geen oren naar hun baasjes. Ik zie dat Lagun het spel van Mauro eigenlijk ook niet meer zo leuk vindt momenteel. Hij is aan het borstelen. Ik krijg hem met geen stokken bij me. Gerrit staat op afstand een beetje te keuvelen met Jenny en Joop maar het ziet er niet naar uit dat hij hen genoeg kan afleiden om onze hachelijke situatie niet te zien. Tot overmaat van ramp bijt Lagun plots fel van zich af en jawel... meneer doet een hoopje! Jeetje wat voor een idee moeten onze juryleden nu wel niet hebben?! Nu Lagun zich opgelucht voelt, lukt het me dan weer wel om hem bij me te roepen. Alleen... ik moet hem zijn harnasje waar zijn jasje op is vastgenaaid, zien aan te krijgen zonder er een doodstrijd van te maken en onze lieverd haat het onding nog steeds. Ik maak er wat korte metten mee en trek het hem kordaat aan hopende dat de jury mijn wurggreep niet opmerkt. Ik denk het niet.

De hele training verloopt wat moeizamer dan anders met Lagun, ik wijt het aan het harnasje. Stom dat dat net nu vandaag moet gebeuren maar het zij zo. Jenny en Joop zijn gelukkig ervaren genoeg om te beseffen dat we met honden werken en soms hebben ook zij eens hun dagje niet hé. (Zo troostte ik mezelf...)

Mijn deel van de assessment zit er voorlopig op en ik trek me terug in de keuken waar intussen ook Katrien en Eager zijn aangekomen. Eager heeft Lagun's fleecetouw gevonden blijkbaar... meer uitnodiging heeft Lagun niet nodig natuurlijk en in een oogwenk vormen de twee halfbroertjes een bolletje rollebollende hond. Ze maken er een heus trekspelletje van en Lagun veegt letterlijk de vloer met Eager door zijn oudere halfbroer op de buik het hele lokaal door te trekken. Best wel grappig. Hopelijk is Eager alleen niet te opgedraaid om zo meteen zijn kunsten te laten zien als geplaatste hond...

's Middags is er een bescheiden businesslunch en keuvelen we met zijn allen gezellig voort over hondjes. Wat een troep 'nerds' samen zeg. Heerlijk. ☺

Gelukkig word ik niet zo op de rooster gelegd als Christel en Gerrit die elke letter van elke procedure mogen uitleggen. Eigenlijk best nog wel een gezellig dagje voor mij.

En wat meer is: eind goed, al goed want Canisha is geaccrediteerd geraakt! Woehow!

Dag 308 – donderdag 31 oktober

Het is Halloween vandaag en ik werk thuis. Het is razend druk en ik heb wel wat tijd in te halen van gisteren dus veel tijd voor mijn lievelingen is er niet. Buiten is het ook maar een miezerig weertje en de viervoeters lijken zich gelukkig tevreden te stellen met zich aan mijn voeten te flokken.

Rond een uur of half zeven gaat de deurbel. Vreemd. Ik verwacht niemand? Het is al donker buiten en wanneer ik de deur open, springen er drie spookjes voor mijn neus: snoep of uw leven!!!! Jeetje, ik had er bijna het leven bij ingeschoten. Zo verschieten! En Darko dan. Die is het er niet mee eens. Lagun doet gelukkig niet mee met zijn blafconcert maar hij vindt het best wel eigenaardig en zou duidelijk graag eens op inspectie komen. Alleen zien de spookjes dat niet zo zitten. Sorry lieverd, het blijft bij kijken vandaag.

Dag 309 - vrijdag 1 november

Een dagje vrij. Joepie! Ik laat de hondjes uit in de tuin en start zelf de dag met een douche. Alleen wordt het niet bepaald een ontspannende douche. Ik hoor onophoudelijk geblaf in de tuin. En voor een keer zijn het niet Darko en Yana. Zucht. Lagun blaft niet vaak maar intussen weet ik uit ervaring dat hij ook niet zomaar stopt eens hij begonnen is. Ik trek de velux open die op de tuin uitgeeft en roep Silence! voor de hele wijk. Stille... eventjes toch. Ik zie een heel verdwaasd flatkopje staan zoeken naar de bron van het geluid. Maar hij vindt het niet en raakt nog meer overstuur. Dan toch maar naar beneden. Ik ga even bij hem staan in de tuin en tracht te achterhalen waar hij zo boos op is maar zoals meestal is het toch iets speciaals dat ik niet kan zien of horen. Hoe dan ook, nu ik er ben, kalmeert ons vriendje terug.

's Middags gaan we eten met de familie. Ik laat Lagun in de bench deze keer. Hij gaat er heel braafjes in. Ja vriendje, rust maar want straks kom ik naar huis met de twee nichtjes die blijven slapen en dan is 't even gedaan met de rust voor jou.

En zo geschiedde het ook: rond vijven zijn we terug thuis en Mauri stormt meteen op Lagun af om hem mee te nemen in de tuin. Een uur aan een stuk spelen ze met alles wat ze kunnen vinden in de tuin. Lagun heeft het duidelijk naar zijn zin. En de Mechelaartjes ook, die profiteren van de rust in huis aan mijn voeten. De kindjes zijn bijzonder druk vandaag. Het wordt een beproevende avond voor vier- en tweevoeter. Darko ligt de hele avond te grommelen aan mijn voeten en af en toe moet ik hem tegenhouden of hij zou gaan 'ingrijpen' in de commotie en Lagun begint er na drie uur spelen precies eindelijk ook zijn bekomst van te krijgen. Tijd om een filmpje op te zetten en de aandacht van de meisjes af te leiden van de hondjes. En het lukt. Zodra ik de partijen uit elkaar haal, dommelt iedereen weg in een comateuze slaap. 😊

Dag 310 – zaterdag 2 november

't Is groepstraining in het Canisha-centrum vandaag. De kindjes staan te popelen om mee te gaan, en vooral om mee te helpen. Op hun manier dan toch. De hele training plakken ze rond mij. De 'pas toucher' moet ik vandaag niet voor Lagun gebruiken maar voor Elena en Mauri. Elena lijkt te denken dat je een hondje tot het juiste commando kunt dwingen met aaitjes en Mauri... Mauri had het glorieuze voorstel om Laguns speeltjes voor tijdens de training vast te houden en ik ben daar op ingegaan. Hoe naïef ben ik soms toch nog nietwaar?! 😊

Gelukkig komt mijn zus hen oppikken wanneer we een half uur verder zijn in de training. 't Was een stevige aandachtsoefening voor Lagun en mij. ;)

De training is ook een beetje moeilijker dan anders vandaag want we trainen allemaal vanuit zithouding, in de rolstoel. In een mum van tijd ziet mijn jeansbroek potzwart. Er ligt precies wel wat stof in de hangar waar we trainen maar goed, dat betekent dan toch dat Lagun zijn oefening goed doet waarbij hij een voorwerp dat ik laat vallen, moet oprapen en in mijn schoot moet komen afgeven. ;-)

We trainen vandaag ook in een cirkel en Gerrit staat heel vaak met zijn rug naar ons gekeerd – gelukkig maar – maar net wanneer Lagun dan een eens een prima en enthousiaste 'heel' en 'assis voor' doet, kijkt Gerrit. Joepie! Goede punten voor ons team! ☺

We keren tevreden terug naar huis. Lagun heeft dat prima gedaan. Een echte beloning krijgt hij echter niet van zijn stoute vrouwtje. Deze namiddag moet hij de bench in terwijl we naar een verjaardagsfeestje gaan van een driejarige. En dat feestje blijkt toch wel net iets te goed mee te vallen. Uiteindelijk zal mijn lieverd 8 u in de bench hebben gezeten. Foei vrouwke! Ik probeer het goed te maken door nog wat met hem te ravotten in het donker en in de regen maar ik weet dat het een schamele troost is...

Dag 311 – zondag 3 november

Geen bench voor Lagun vandaag! Integendeel: de bijna jarige job mag vandaag mee met mij de inschrijvingen voor de jaarlijkse In Memoriam-rit van MAG Oost-Vlaanderen doen. 125 motards passeren er aan onze tafel en stuk voor stuk worden hun broek, botten en helmen grondig geïnspecteerd door een enthousiaste vierpotige medewerker. Allen vallen ze natuurlijk voor de charme van mijn kleine lieveling. Na afloop van de rit wordt er zelfs bijna gevochten om eens met de stoere biker dog te mogen ravotten of wandelen. Sorry guys, Lagun blijft aan mijn been geketend terwijl ik de soep en broodjes uitdeel aan de deelnemers. En dat vindt hij geenszins erg. ☺☺

Lagun is vandaag echter niet het enige (feest)varken: op een van zijn plasbeurten buiten, schiet Lagun plots in sluipmodus. Hij verstijft, gaat wat lager hangen, zijn haren komen recht (ik blijf het een grappig zicht vinden) en hij begint te grommelen. Ik zie niks maar hij sleurt me onverbiddeijk een welbepaalde richting uit. En dan hoor ik een vreemd geluid vanachter een stapel dozen: een groot hangbuikvarken piept daar ineens om de hoek! Oh wat is Lagun daar boos op! Blaffen dat het een lieve lust is. Het beest zit braaf en stil achter de draad toe te kijken hoe dat vreemde bruine mormel door het lint gaat. Ik hurk neer aan de draad vlak bij het varken in de hoop dat Lagun zou begrijpen dat er geen gevaar is maar het mag niet baten. Na enkele minuten staat meneertje daar nog steeds van sette te geven en durft hij niet te naderen. Ook niet voor een snoepje. Ok, je hoeft niet met alles vriendjes te worden liefje. Het varken slaan we over.